

(Quart diumenge d'Advent)

Si us plau, no corris tant, Maria, que no et puc seguir. No m'explico com estant embarassada pots anar tant de pressa!

Mira ja fa dos dies que van sortir de casa. Em vas demanar si volia acompanyar-te. Era l'hora tèrcia, i pim, pam pum, i ja érem de camí. Amb prou feines has menjat. Només cantes i rius per qualsevol cosa.

A la nit, mentre dormies, embolicada amb la flassada, anaves entre somnis repetint el salm, aquell que t'agrada tant: *Senyor, el meu cor no és ambiciós ni són altius els meus ulls; visc sense pretensions de grandeses, o de coses massa altes per mi. Jo em mantinc en pau; tinc l'ànima serena. Com un nen a la falda de la mare, així se sent la meva ànima. Israel confia en el Senyor, ara i per tots els segles*”.

Ja sé que aquest salm t'agrada molt. Però, mira que dir-lo dormint!. És com si tinguessis una veu a dintre que facis el que facis no deixa de cantar!

Entenc que vulguis veure a la teva cosina. La pobra ha estat molt de temps ben amagada. Cada cop que la veiem es posava vermella i mai deia ni piu. En canvi ara amb això de que espera un fill deu estar eufòrica, deu xerrar per tots els silencis anteriors. Fins diuen no sé quines històries del seu home, que està mut i que havia vist l'àngel de Déu quan feia el seu servei al temple.

Però, escolta Maria, per què hem d'anar a tanta velocitat, corrent per aquestes muntanyes? Ets jove, Maria, i portes un gran misteri a les teves entranyes.

Quina força, quina llum, quina pau i quin amor t'arrossequen, Maria! Ets increïble, ets més que una mare per a mi. I quina sort hem tingut de conèixer la teva persona!!

Ampliació. : Lluc 1, 39-45.